

Enllà, dintre els vels fantasiosos del bromám, les montanyes devien besarse castament ab els cels, orgulloses de l'albor gemada de llurs vestes d'armini; devien esgranar en lo ignot les épiques estrofes d'un poema sublim dintre una quietut de pau eterna.

Oh, les montanyes blanques dintre les boyres y en les quietuts supremes de l'hivern! Oh, les montanyes dels recorts, cóm devien purificarse de les xorques petjades dels homes!...

Feya fret, un fret intensíssim.

L'avi, agafant el llum de ganxo, va donar la bona nit. Tots s'enfilaren darrera seu per les escales. Jo sol, ben sol, però ab quecóm indefinible dintre meu, vaig quedarme vora'l foch morent, en la llar fumada...

Ramon Vinyas

== SOMNI ==

T'he somniat magestuosa, radiant de gràcia y hermosura. Jo't sostenia demunt mos tremolosos genolls y tu'm tenies empresonat entre'ls replecs de tos esculturals brassos.... Me besaves, y al ensemps jo't petonejava ab fabrosenc desfici y passió immaculada...

Era cap al tart y abdós estavem folls d'amor.

Els fulgurants raigs de la posta d'aquell jorn ab el remoreig apagat dels llunyadans cloquers veïns, saturaven, forsa més, nostre ambient de poesia y felicitat... Ab deliri vessànic ens estimavem, alhora que ton bell cos, com colltorsantse pera defugir coquetonament mos roents llavis, m'apar que contemplava'l suau cimbrejar de gentil palmera moguda per l'alé d'apassible ventijol.

Esdevingué la nit, nit melangiosa, una nit clara, perfumada de les voluptuoses emanacions d'ignot y misteriós verger. La lluna com llantió encés en el firmament, platejava ab indecisos relleus una natura sugestiva, hermosament celestial..... Rossinyols, ab llurs arpa-des llengües alegraven l'espai. Tu dormies y jo vetllava ton somni apassible y delitós, se percebía clarament l'impetuós ritme del bategar de cor de dona enamorada....

Ma tremolosa má la sostenia ton pit.

Estaves sobiranament hermosa, com mai més t'hi veuré.

Quedí arrobadament esma-perdut mon pensament volant per sublimes regions.... mon amorosit alé esdevingué feble, imperceptible, de por de no desvetllarte de plascévol somni.... Te besí fortament.... fortament, y el contacte de mos ardents llavis t'havia despertat.....

El bell clar de lluna havia anat minvant, minvant, les parpellejants estrelles ab sa esfumada celestia, llumenaven confosament la terra.

Y allà al lluny, al confi de l'horitzó, entre nuvolets rosa y blancs se congríave l'aubada riallera del nou jorn.

V. Turu

29 Septiembre de 1909.

Últim Compte d'Urgell

Un jorn al cim de punxaguda serra fonament d'un hormós feudal castell guaitava l'hermosura de sa terra
lo *Compte Desdixat*, Jaume d'Urgell.

Lo Noble estava dret mentres mirava l'imponenta fondaria del barranch y son pit orgullós, al sol mostrava, las quatre, en blanch escut, barras de sang.

Aprop d'èll se recolsa en macís roch esguardantse també la maravella un que mostra d'Infant, l'escut de foch y ab èll las grogues torres de Castella.

Al veurers els dos nobles s'apartàren per cercar al abisme grat conçol sens notar que després allí trobàren l'un nit terrible, l'altre alegra sol.

De sobte al bell cim d'aquella serra s'oprimiren dos cors com per dogal y llençàren els dos foll crit de *¡guerra!* ¡al caure entre èlls una corona real!

L'Infant á sobre d'ella s'abalança y quan l'agafa, el *Compte* també hi és,